

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **A. L.** pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 6. decembra 2012 v Bratislave dovolanie obvineného **A. L.** proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 29. mája 2012, sp. zn. 1 To 47/2012 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **A. L.** **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 1. marca 2012, sp. zn. 2 T 167/2011, bol obvinený **A. L.** uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 7. novembra 2010, v čase okolo 1.30 hod. v disco klube **A.**, na Ulici **P. v Š.**, po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol poškodeného **A. C.** tým spôsobom, že ho päťou udrel do tváre a keď po tomto útoku poškodený spadol na zem, obžalovaný si na neho kľakol kolenom a opakovane ho päťou udieral do oblasti tváre, v útoku na poškodeného pokračoval aj potom, keď boli obaja vyhadzovačmi vyvedení von z disco klubu, kde poškodeného opätovne napadol, v dôsledku čoho poškodený spadol na schodoch pred disco klubom a následne pred bránou vedúcou do areálu disco klubu na poškodeného opätovne zaútočil, v dôsledku čoho spadli na zem a vzápätí do blízkej

priekopy, kde poškodeného opakovane päsťou udieral do oblasti tváre, a následne pred vchodom do disco klubu fyzicky napadol i poškodenú K. C. tak, že ju dva krát udrel zozadu do oblasti záhlavia, následkom čoho spadla na zem, ktorým konaním spôsobil poškodenému A. C. zranenia, a to: pomliaždenia v oblasti tváre a krajiny nosa, krajiny ľavej očné, pomliaždenie pravého ramena a odreninu pod pravým okom s dobou liečenia a práceneschopnosti od 7. novembra 2010 do 6. decembra 2010 a poškodenej K. C. spôsobil zranenia, a to: pomliaždenie krvnú podliatinu na hlave a v oblasti záhlavia vľavo a odreninu ľavej ruky prstov I. a II. s dobou liečenia a práceneschopnosti od 7. novembra 2010 do 14. novembra 2010.

Okresný súd Nové Zámky (ďalej len okresný súd) ho za to odsúdil podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. (za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák.), § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu okresný súd určil skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov. Zároveň okresný súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodenú právnickú osobu D. Z. P., a.s., so sídlom E. X., B., IČO: X., s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásil obvinený A. L. odvolanie, ktoré smerovalo proti výroku o vine i treste. Prokurátor okresnej prokuratúry sa práva podať odvolanie proti citovanému rozsudku výslovným vyhlásením vzdal.

Obvinený A. L. v odvolaní, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. V. L. ml., argumentoval zhodne ako v prípravnom konaní a v konaní pred súdom prvého stupňa tým, že je nevinný, že sa len bránil, že celý incident vyprovokoval poškodený A. C., ktorý ho napadol a viackrát udrel päsťou do tváre a do oblasti ľavého ucha. Jeho verziu potvrdili aj svedkovia R. P., Š. M., Z. K. a B. B., ktorí zhodne ako on popisovali priebeh celého incidentu. Títo svedkovia vypovedali pravdu, preto nesúhlasil s tým, že ich výpovede okresný súd vyhodnotil ako tendenčné len preto, že sú jeho kamaráti. Rovnako nesúhlasil s hodnotením dôkazov vo vzťahu k časti skutku týkajúceho sa poškodenej K. C., lebo vyššie uvedení svedkovia, ktorí

stáli blízko, jasne vypovedali, že k žiadnemu napadnutiu poškodenej K. C. z jeho strany nedošlo. Naopak, ona kopla jeho kolenom do rozkroku. Okresnému súdu v tomto smere vytýkal, že uveril výpovedi C. K., ktorá je kamarátkou poškodenej K. C., no neuveril vyššie spomínaným svedkom, ktorí stáli priamo na mieste činu a bezprostredne vnímali udalosti okolo seba. Poukázal aj na to, že ak stáli tvárou v tvár s poškodenou K. C., nemohol ju predsa udrieť do zadnej časti hlavy. Ďalej v odvolaní spochybňoval závery znalca MUDr. I. Z. vyslovené v znaleckom posudku. Podľa neho sú tieto závery v rovine pravdepodobnosti, sú rozporuplné a kontraproduktívne. Okresný súd ich navyše aj zle vyhodnotil, lebo ak znalec dospel k záveru, že zranenia poškodeného A. C. boli spôsobené nie príliš veľkou silou, najpravdepodobnejšie rukou druhej osoby zovretej v päšť, tak to mal súd vyhodnotiť v jeho prospech, teda uveriť jeho tvrdeniu, že sa len bránil. Predsa ak by útočil, použil by silu a rozsah zranení poškodeného A. C. by bol s určitosťou väčší. Samotná skutočnosť, že on pri incidente neutrpel vážnejšie zranenia, nebol ošetrovaný, ani vec nenahlásil na políciu, nemali byť okresným súdom vyhodnotené v jeho neprospech. Na základe uvedeného obvinený A. L. vyslovil presvedčenie, že v konaní nebolo preukázané, že sa skutok stal spôsobom opísaným v obžalobe, preto žiadal zrušiť napadnutý rozsudok a oslobodiť spod obžaloby.

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku, proti ktorým obvinený A. L. podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obvineného A. L. nebolo dôvodné, preto ho uznesením z 29. mája 2012, sp. zn. 1 To 47/2012, podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Okresnému súdu Nové Zámky bolo 8. októbra 2012 doručené dovolanie obvineného A. L. (ďalej len obvinený), ktoré podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. V. L. ml. Jeho dovolanie smerovalo proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu a uplatnil v ňom dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por.

V texte dovolania vo vzťahu k obom uplatneným dôvodom spoločne argumentoval tým, že uznesenie krajského súdu považuje za nezákonné a v rozpore s viacerými trestnoprávnymi zásadami, predovšetkým so zásadou in dubio pro reo a zásadou voľného hodnotenia dôkazov. V dovolaní obvinený zopakoval svoju verziu, podľa ktorej ako prvý

zaútočil v disco klube poškodený A. C. (ďalej tiež poškodený), dokonca mu poškodený pri útoku strhol zlatú retiazku z krku, že po vyvedení z disco klubu vyhadzovačmi ako prvý znova zaútočil poškodený A. C., že on sa len bránil útokom poškodeného a v rámci tejto obrany udrel poškodeného jedenkrát päťou do tváre, na čo sa poškodenému pustila krv z nosa, tak už ho ďalej neudieral. Čo sa týka poškodenej K. C. (ďalej tiež poškodená), tejto sa nedotkol, to ona po ňom vykrikovala a nakoniec ho kopla kolenom do rozkroku.

Poukázal na to, že v konaní existovali dve skupiny dôkazov. Jednu tvorili výpovede jeho kamarátov a druhú skupinu tvorili výpovede svedkov, ktorí sa kamarátili s poškodenými. Namietal, že výpovede jeho kamarátov, ktorí stáli priamo na mieste činu a bezprostredne vnímali okolnosti okolo seba, oba súde vyhodnotili ako účelové v snahe pomôcť mu vyvinieť sa, no výpovediam kamarátov poškodených súde bez ďalšieho uverili. Títo svedkovia ale tak isto mohli vypovedať účelovo v prospech poškodených a podľa obvineného aj tak vypovedali. Ďalej v dovolaní namietal spôsob, akým sa súde vyrovnali so závermi znaleckého posudku, z ktorého vyplynulo, že zranenia poškodeného A. C. boli spôsobené nie príliš veľkou silou, najpravdepodobnejšie rukou druhej osoby zovretej v päť. Podľa obvineného tento záver svedčal v jeho prospech, lebo potvrdzoval jeho verziu, že sa len bránil, lebo ak by skutočne zaútočil na poškodeného, použil by pri tom silu a keďže jeho päť nie je malým predmetom, rozsah zranení poškodeného by bol s určitosťou väčší. Pokiaľ išlo o zranenia poškodenej K. C., znalec konštatoval, že táto utrpela poranenia v oblasti záhlavia vľavo na základe úderov vedených zozadu šikmo doľava. V tejto súvislosti obvinený poukázal na výpoveď poškodenej, ktorá sama tvrdila, že obvinený jej spôsobil zranenie, keď stáli tvárou v tvár. Obvinený nesúhlasil s hodnotením dôkazov v tomto smere uvádzajúc, že predsa nemohol udrieť poškodenú do zadnej časti hlavy (do záhlavia), ak stáli tvárou v tvár, že jeho údery by v takom prípade museli logicky smerovať na tvár poškodenej. Porušujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov tak súde podľa názoru obvineného dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne k chybnému výroku o jeho vine.

S poukazom na to obvinený v petite dovolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozsudok, ktorým „sa uznesenie Krajského súdu v Nitre zn. 1To 47/2012–181 zo dňa 29. 5. 2012 ruší. Rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zn. 2T 167/2011-156 zo dňa 1. 3. 2012 sa ruší a vec sa vracia Okresnému súdu Nové Zámky na ďalšie konanie.“

Sudkyňa okresného súdu postupom podľa § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu k dovolaniu v určenej lehote vyjadriť.

V lehote sa písomne vyjadril iba prokurátor, ktorý v podstate uviedol toľko, že v trestnej veci obvineného nezistil žiadne procesné ani hmotnoprávne pochybenia súdov. Naopak, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sa skutok stal a že ho spáchal obvinený, preto navrhol dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Spisový materiál okresného súdu spolu s dovolaním obvineného bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 27. novembra 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/, § 372 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného

prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V posudzovanej trestnej veci obvinený ako prvý uplatnil dôvod dovolania uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine treba k tomu dovolaciemu dôvodu uviesť, že z citovaného ustanovenia je zrejmé, že tento dôvod dovolania sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Logicky však zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné ani v prípade, ak by ich súd na hlavnom pojednávaní vykonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Aby bol tento dovolací dôvod skutočne obsahovo naplnený, musí sa zároveň súdne rozhodnutie o nezákonné dôkazy aj reálne opierať.

Avšak tento dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania – na fázu hodnotenia dôkazov. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Druhý dôvod, ktorý obvinený v dovolaní uplatnil, je dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že tento je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčanie trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu,

spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako aj pri ukladaní trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi (§ 47 ods. 2 Tr. zák.). Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú vzťah ku právnej kvalifikácii skutku.

Naopak, z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je evidentne zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, ktorý je vyjadrený v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov.

Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutia súdu druhého stupňa. Dovolací súd nemôže v tomto konaní posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd.

V dovolacom konaní tiež platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

O dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ide spravidla aj vtedy, ak obvinený v dovolaní v podstate len opakuje námietky uplatnené už skôr v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, s ktorými sa súdy oboch stupňov dostatočne a správne vyrovnali.

V posudzovanom prípade tvorila základ dovolacích námietok obvineného kritika spôsobu, ktorým oba sudy hodnotili vykonané dôkazy. Obvinený jednotlivé dôkazy (výpovede svedkov a znalecký posudok) v dovolaní hodnotil inak ako sudy, lebo hodnotenie dôkazov súdmi vyznievajúce v jeho neprospech nezodpovedalo jeho predstavám. Na základe takto prezentovaného hodnotenia dôkazov následne dovolaciemu súdu predostieral vlastnú verziu skutkového deja, na podklade čoho sa v konečnom dôsledku domáhal oslobodenia spod obžaloby.

V predostretej verzii vystupoval nie ako páchatel', ale ako osoba, ktorá sa bránila útoku poškodeného A. C. a na poškodenú K. C. vôbec neútočila. To je ale v priamom rozpore s tým, čo na základe vykonaného dokazovania ustálil súd prvého stupňa v tzv. skutkovej vete výroku rozsudku, s ktorými zisteniami sa odvolací súd stotožnil. V tomto smere oba sudy svoje rozhodnutia náležite zdôvodnili a to aj vo vzťahu k použitej právnej kvalifikácii skutku. V odôvodnení svojich rozhodnutí sa sudy riadne vyrovnali aj s obhajobnou argumentáciou obvineného. Argumenty obvineného produkované v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa sú pritom zhodné s tými, ktoré použil aj v dovolacom konaní. Je to zrejmé predovšetkým z porovnania samotných textov odvolania a dovolania, ktorých znenie zámerne z tohto dôvodu dovolací súd prevzal v podstatnej časti do odôvodnenia.

Je teda evidentné, že dovolacie námietky obvineného obsahovo nenapĺňajú dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. a už vonkoncom sa netýkajú právnej kvalifikácie skutku tak, ako to má na mysli dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Predstavujú len skrytú snahu obvineného, aby bolo rozhodnuté v jeho prospech.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vychádzajúc tak z vyššie uvedených teoretických východísk, ustálenej rozhodovacej praxe a prezentovaných úvah dovolací súd konštatuje, že v trestnej veci obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371, preto s použitím cit. § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. decembra 2012

JUDr. Juraj K l i m e n t, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Protušová